אמרינן (גיטין דף עה.) כל מקום ששנה רשב"ג במשנחינו

וליכא למימר דהיינו דוקא בעגל עם

אמו דלא נפיש טירחא דהא ר' יוסי

בר׳ יהודה אמר לעיל (דף מת:) אפילו

בבהמות גדולות דסגי בנסיובי

ותותרי דסבר לה כאבוה וגם רבינו

חננאל פירש דכל כי האי גוונא

שנאמר שיטה לית הלכתא כחד

מינייהו אלא כרבי שמעון דאמר

(שם) נותו לו שכרו משלם:

אמר רב מותר שליש בשברך

ברבית הוא דשמא לא ימלא מותר

שליש ורב לית ליה דר' יהודה דשרי

לד אחד ברבית דאמר לעיל (דף סג.)

עושין אמנה בפירות ואין עושין אמנה בדמים ומשמע לעיל דהיינו

דלא כרבי יהודה ועוד דאפילו לרבי

יהודה לא שרי בכי האי גוונא אלא

כשיש ביד לוה או מלוה לעשות לד

אחד שלא יהיה רבית ויש לומר דהכא

אהילו רבנן משום דשכיחי טובא שיהא

לתורא גביל לתורי. וח״ת מהחי

טעמא לשתרי אפילו לית ליה בהמה

לדידיה דהא לריך לטרוח לעלמו

משום פלגא דמלוה וי"ל דלא דמי דאי

לית ליה בהמה לדידיה אין לריך

לטרוח בבהמה של שותפות בכל יום

אלא כל אחד יטרח ביומו:

אי משתתפת בהדיה יהיב לד נמי

מותר שליש: דאמרי אינשי גביי

מותר. ול"מ והל לד למד

הלכה כמותו ואין נראה דהא רב ושמואל בעו או לקלוך דינר או

ריש עגלה לפטומה ור׳ שמעון בן גמליהל לה בעי חלה גללים

בו א מיי׳ פ״ו מהלכום

שם כלכב ה ועי בכשנום

שם הכנה מי ועיי בהשגות ובכסף משנה סמג עשין פה ולאוין קלג טוש"ע י"ד

סי קעו סעיף ב: ב חיי שם פיים ה

ה סמג שם:

ת קתת בס. פנו גדה מייי שם ופ״ו

צוד הטמיי שם פ״ח

טוש"ע שם סעיף כג:

צא י כ מיי שם פ״ה

טוש"ע ח"מ סי׳ קעו סעיף יו ווסעיף יחן:

הלכה ע סמג שם

שם הלכה ב סמג שם

ם פחבתי

א) [מאי אבל דקאמר כל"ל], ב) [בכורות כו:], ג) [לקמן ע"ב], ד) ס"א דידיה, ה) בס"א: וכי עכשיו, ו) נ"ל

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ל ר"א תא נפלגיה לרישא: (ב) רש"י ל"ה שיטה וכו" שמעון בן גמליאל כולן:

הגהות הגר"א

[א] גם' והאמר רב ריש עגלא. נ"ב הרמב"ם מפרש לריך ליתן כפועל: [ב] שם כי קאמר כו'. נ"ב וכתב הרמצ"ם דה"ה דשמואל דאמר קולן כו' נמי איירי דוקא בכה"ג דאית כו' אבל הטור מפרש בל"ל עסק אחר אלא שהתנה מתחלה. וסמ"ג ג"כ מפרש ריש וסמ"ג ג"ל מפרש ריש עגלא וקולן בל"ל עסק אחר אלא באדם בטל: [ג] שם מאן פלג כו׳. הרמב"ם וטוש"ע ולכן אינו נוטל מחלה בשל חבירו וכ"כ הרשב"א ונ"י בשם רש"י אבל בשם מום׳ כ׳ דלעולם נוטל ושני דברים אמר ראשונה לבטל החלוקה שניה לפוטרו (ועמ"ש רבינו ביו"ד סי (וענו ט 'נפינו פיז ' ט' קע"ו ס"ק נ' וס"ק נ"ג): [ד] רש"י ד"ה מותר שליש כו׳. נ״ב והרמב״ם דלאו דוקא דאפילו עשירית אבל סמ"ג וש"פ מפרשים לוכל קנד ג' דע פי מפרט" כפירט"י: [ה] שם ד"ה זוזי דידי הוו וכי כו'. נ"ב משא"כ בשותפין. סמ"ג וכ"ד הטור וש"פ אבל הרמב"ם כתב דאף אבל הרמב"ט בנג. בשותפין שאחד מחעסק מחרא ומ"ש כשותפן שנות מתפסק הוא כדין עסקא ומ"ש השתא כו' מפרש שלקח בהמות אחרות לעלמו וביש לו אחרות א"ל ליתן אלא דבר מועט כדשמואל וכמש"ל ואב"א כו' וכיון שהוא אריסו ג"כ א"ל ליתן לו כלל וז"ש אמרי אינשי כו' (וע"ש בס"ק ו'): [ו] תום' ד"ה אלא. דהא אמרינן כו'. נ"ב הרי"ף ורמב"ם ל"ל האי כללא למ"ם הרי"ף ורא"ם בפרק גט פשוט (ועמ"ם רבינו בת"מ סי' תכ"ג ס"ה ג'):

יוסי בנו ורבן שמעון (כ) כולן בשיטה אחת אמרו לבריהם: מותר [ד] שליש בשכרך. השם עגל למחלה בשכר ובהפסד ואמר לו מה שיביא יותר על שליש דמיו של עכשיו טול בשכרך וכל השאר נחלוק בשוה: מוסר. דהא קיבל עליה מספק ואע"ג דזימנין דליכא מותר שליש: ריש עגלה לפטומה. המקבל עגל לפטמו למחזית הראש יטול כולו לחלקו בשכר עמלו ומזונו והשאר חולקין בשוה: מאי לאו דאמר ליה כו'. ואשמועינן רב דאי ליכא מותר שליש נשקול ריש עגלא: כי קאמר רב. הרי זה מותר אע"ג דומנין ליכא מותר שליש: כגון דחים ליה בהמות. למקבל דיש טליו לטרות לפני בהתוחיו ובשביל בהמה אחת עמהם אין טרחו נוסף: דאמרי אינשי גביל לחורא גביל לסורי. באותו טורח שאתה מגבל סובין ושעורין לפני שור אחד אתה יכול לגבל לפני שנים: ויהיב ליה לאריסיה. למחלה בשכר והפסד: אי משתתפת בהדיה. אילו נתת חלי המעות והיית שותף בבהמה היה נותן לך אף האליה כולה לחלקך: פלגיה לחליתה. כשבחו לחלוק חלק רבי אלעזר את האליה: אמר ליה. אריסיה: השתא למעיקרא נמי לא. עכשיו 🕫 לא תתן הראש כולו כמו שנתת בראשונה: זוזי דידי הוו. [ה] וכי קבילת עלך פלגא בהפסד הוו זוזי מלוה גבך: ואי לא יהיבנא לך טפי פורתת. חשתכח דקה טרחת בפלגה פקדון משום פלגא מלוה: דערהתא טפי פורתת. להכנים ולהוליה דחילו מזון אם הולרך לסובין או שעורין קנית לאמלע כדרך שותפין: לאסויי ליה רעית. מרעה לבהמות שחינו לריך לקנות בשוק שיש עליו לטרוח בשבילו: בגודרום. בהמה דקה. לשון גדרות לאן (במדבר לב): ואם בא המקבל לחלוק. בתוך הזמן הזה: הבירו. בעל הבהמה מעכב עליו: אבל אינו דומה טיפולה של שנה הראשונה לעיפולה של שנה אחרת. שלריכה בשניה למזונות מרובים יותר מן הראשונה: מאי אבל דקאמר. כל שכן דהיינו טעמא דמעכב עליו: אלא. הכי קאמר לפי שאינו דומה כו׳ וכיון דכך מנהג המקבלין חבירו מעכב עליו. ואני שמעתי איפכא אם בא בעל הבהמה לחלוק בתוך זמנו המהבל מעכב עליו לפי שחינו דומה טיפולה כו׳ שטיפול שנה ראשונה קשה משל שניה מפני שהיא דקה

אי פלגא בהפסד. כלומר פלגא בהפסד דכתב בשטרא הכי קאמר אלא שישה איתמר. אומר ר״ת דמכ״מ הלכה כרשב״ג ווֹ דהא דאם ירצה רב עיליש יטול תרי תילתי באגר ויקבל עליו חצי ההפסד דאיכא שכר עמלו במאי דשקיל טפי באגרא ממה שמגיע לחלק פלגא דמלוה: שיטה איסמר. הכי אמר רב נחמן ר' יהודה ורבי

> אי פלגא בהפסד תרי תילתי באגר אמר רב כהנא אמריתא לשמעתא קמיה דרב זביד מנהרדעא ואמר לי דלמא רב עיליש מובל עמו בציר הוה ואמר רב נחמן הלכה כר' יהודה אמר ליה לאו הלכתא איתמר אלא שיטה איתמר הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי למה ליה למיחשב ולמימר הלכה הלכה לימא הלכה כר' יהודה דמיקל מכולהו אמר רב מותר שליש בשכרך הרי זה מותר ושמואל אמר לא מצא מותר שליש ילך לביתו ריקן אלא אמר שמואל "קוצץ לו דינר וסבר רב אין קוצצין לו דינר וא והאמר רב יריש עגלא לפטומא מאי לאו דאמר ליה מותר שליש בשכרך לא דקאמר ליה אי מותר שליש אי ריש עגלא לפטומא איבעית אימא 🗗 כי קאמר רב מותר שליש בשכרך מותר כגון דאית ליה בהמה לדידיה דאמרי אינשי גביל לתורא גביל לתורי דר׳ אלעזר מהגרוניא זבין בהמה ויהיב ליה לאריסיה מפטים ליה ויהיב ליה רישא באגריה ויהיב פלגא רווחא אמרה ליה דביתהו אי משתתפת בהדיה יהיב לך נמי אליתא אזל זבין בהדיה פליג ליה מאליתא א"ל 🕆 תא נפלגיה לרישא א"ל השתא כמעיקרא נמי לא א"ל עד האידנא זוזי דידי הוו אי לא הוה יהיבנא לך מפי פורתא מיחזי כרבית השתא שותפי אנן מאי קאמרת מרחנא מפי פורתא ממרי אינשי סתם אריסא למרי ארעא קמשעבד נפשיה לאתויי ליה רעיא תנו רבנן יהשם בהמה לחבירו עד מתי חייב למפל בה סומכום אומר באתונות שמונה עשר חדש בגודרות כ"ד חדש ואם בא לחלוק בתוך זמנו חברו מעכב עליו אבל אינו דומה מיפולה של שנה זו למיפולה של שנה אחרת י (אבל מאי קאמר) אלא לפי שאינו דומה וומה וומה ה מיפולה של שנה זו לטיפולה של שנה אחרת תניא אידך השם בהמה לחבירו עד מתי חייב למפל בולדות יבדקה ל' יום ובגסה נ'

אליתא. תימה למה היא סבורה כן דהא כי משתתף בהדיה נמי ויטול כל הראש הרי הוא כבתחלה דמתחלה שהיה טורח בכל הבהמה של ר' אלעזר היה נוטל הראש ועכשיו שטורח לרבי אלעזר רק בחצי בהמה יטול חצי הראש מחלק רבי אלעזר ועוד מאי קאמר השתא שותפי אנן והלא גם עתה היתה חלהו של רבי אלעזר פלגא מלוה ויש לומר דכשנשתתף עמו היה טורח בחליו של רבי אלעזר בחנם ועל כן אמרה יהיב לך נמי אליתא אחרי שאינך לוקח מחלקו שום שכר:

שטיפולה מרובה מאי מיפולה מרובה מפני ששיניה דקות ימכאן ואילך נוטל מחצה שלו וחצי מחצה בשל חבירו רב מנשיא בר גרא שקל מחצה שלו וחצי מחצה בשל חבירו אתא לקמיה דאביי א"ל 🗓 מאן פלג לך ועוד מקום שנהגו לגדל הוא ותנן ימקום שנהגו לגדל יגדילו הנהו תרי כותאי דעבוד עסקא בהדי הדדי אזיל חד מנייהו פליג זוזי בלא דעתיה דחבריה אתו לקמיה דרב פפא א"ל מאי נפקא מינה הכי אמר רב נחמן זווי כמאן דפליגי דמו לשנה זבון חמרא בהדי הדדי קם אידך פליג ליה בלא דעתיה דחבריה אתו לקמיה דרב פפא א"ל יכאן פלג לך א"ל קא חזינא דבתר סדידי קא אתי מר א"ר פפא

טיפולה מרובה להכנים ולהוליא אבל טיפול השניה קל ושבחה מרובה וקשיא לי אי טיפולה של שניה קלה משל ראשונה מאי לשון חייב לטפל בה דקתני רישא משמע דעל כרחו חייב לטפל בה כל הזמן הזה: עד מסי חייב לטפל בולדום. שאף הן נחלקין למחלה שהן שכר והמקבל בא לומר חלוק אותו מיד שלא אעסוק בחלק שלך שאיני נוטל בו כלום: בדקה שלשים ובגסה חמשים. כדרך שפרט לך הכחוב בטיפול הבכור שחייב ישראל לטפל בו בדקה שלשים ובגסה חמשים ואח"כ נותנו לכהן דיליף ליה בבכורות (דף כו:) מקראי: שיניה דקוח. ולריכה לאמה ולאדם הרגיל בכך: מכאן ואילך. יטול המקבל מחצה שלם בשביל חלקו שהרי חליו שלו הן ובמחצה השני של חבירו יטול מחצה בשבח כדרך שנוטל באמה מחצית שכר ושכר עמל ומזון ליכא. ואע״ג דחלי אחריות של מחלית חבירו עליו כיון דבעי למיטרח בה משום מחלה שלו שהוא קרן גמור ואינו מלוה מוכי טרח משום דידיה קא טרח ולא מיחזי כריביתא: מאן פלג לך. מי שם אותה שמא לא נישומית יפה: יגדילו. הולדות עד שיהו גדולים ואינו נוטל בשל חבירו כלום:

יום רבי יוםי אומר בדקה ג' חדשים ∘מפני

מוסף רש"י

טיפולה. טרחתה (בכורות בו:). מפני ששיניה דקות. ואינה יכולה לאכול עשב ואם לא תהא עם האם ממות (שם).